

Joeri

Joeri is een grote bruine beer, die samen met zijn baas Christoffel elke dag een plekje zoekt om te dansen. Dat wil zeggen: Joeri danst en Christoffel maakt muziek. Het zijn vooral toeristen die naar het dansen komen kijken, mensen dus die op vakantie zijn. Die vinden dat dansen wel leuk en geven geld. En van dat geld kan Joeri's baas weer eten kopen voor zichzelf en voor Joeri. Joeri en Christoffel wonen samen in een klein armoedig hutje bij de spoorlijn, waar Joeri slaapt in een ijzeren kooi. Ze zijn arm. Door Joeri's neus zit een grote ijzeren ring. Het lijkt wel een oorbel, maar dan wel een hele dikke. Aan die ring zit een dikke ijzeren ketting. Zo kan Joeri niet weglopen. Want als zijn baas aan de ketting trekt, dan doet dat pijn aan Joeri's neus.

Toen Joeri heel klein was, moest hij al leren dansen. Nou, dat was niet leuk. Hij moest dansen met zijn poten op gloeiend hete platen. En dan wil je wel dansen hoor! Dat deed erge pijn. Daarom sprong hij zo hoog mogelijk, zodat zijn poten zo min mogelijk met de platen in aanraking kwamen. En altijd als hij moest dansen was daar die muziek. Later moest Joeri dansen zonder de hete platen. Maar als hij niet mooi genoeg danste, werd hij geslagen. Eén keer werd hij zelfs op zijn oog geraakt. Dat deed erge pijn. En sindsdien is hij blind aan dat oog. En nu is het zo dat Joeri vanzelf al begint te dansen, zodra hij de muziek hoort. Bang als hij is dat hij weer op de gloeiende platen moet oefenen of geslagen zal worden. Het gaat zo al jaren: Joeri danst, Christoffel maakt muziek. Dag in, dag uit, jaar in, jaar uit, elke dag opnieuw. Joeri en Christoffel zijn allebei vaak moe. Vooral nu ze een dagje ouder worden, willen ze het best wel rustiger aan doen. Maar ja, dat gaat nu eenmaal niet. Want dan verdienen ze weer minder geld en hebben ze minder te eten. Dus dwingt Christoffel zichzelf om te spelen en Joeri om te dansen. De hele dag lang. Vandaag dus ook. Maar vandaag is Joeri extra moe. Moe en chagrijnig. Hij heeft kiespijn en ook zijn poten doen zeer. De hele dag heeft hij al gedanst. Maar zijn baas is nog niet tevreden. Hij wil nog even doorgaan. Want vóór je het weet is de vakantietijd voorbij en blijven de toeristen weg. En dan wordt het lastiger om geld te verdienen.

Maar wat gebeurt daar? Daar lopen twee mannen op Christoffel toe. Zijn het dieven? Willen ze geld van zijn baas afpakken? Pas op hoor mannen, want dat pikt Joeri niet! Dan zal hij die mannen even kennis laten maken met zijn sterke voorpoten. Maar nee. Deze mannen willen geen geld afpakken, ze géven juist geld. Ze hebben geld bij zich en dat geven ze aan zijn baas. En dan stopt Christoffel met muziek maken en gaan ze naar huis. Eindelijk kan Joeri even rusten. Hè, hè, wat is hij moe. De volgende dag is een rare dag. Altijd gaan Joeri en Christoffel vroeg op weg om een dansplek te vinden. Maar vandaag niet. Ze blijven thuis. Dat is nog nooit gebeurt. Joeri vindt het maar gek. Wat zou er aan de hand zijn? Wel....., Joeri weet dat natuurlijk niet, maar die mannen van gisteravond die zijn baas geld gaven, die hebben dat geld gegeven omdat ze willen dat Joeri een dagje vrij zal hebben en mag uitrusten. Aardig van die mannen! Vind je niet?

En net als Joeri denkt even een dutje te kunnen doen, komen die mannen van gisteren op bezoek. Joeri doet toch maar geen dutje. Want je weet maar nooit. Gisteren waren die mannen dan wel aardig, maar vandaag zijn het misschien toch dieven. Weet Joeri veel..... Hij moet de boel wel een beetje in de gaten houden....

De mannen blijven lang. Ze praten en praten en praten maar met zijn baas. Er komt geen eind aan. Pas 's avonds gaan ze weg. En de volgende dag komen ze terug met een grote vrachtauto waar een soort kooi in zit. Hier wordt Joeri ingestopt. En de mannen geven een heleboel geld aan Christoffel. Joeri krijgt nog een knuffel van Christoffel en dan rijdt de vrachtwagen langzaam weg met Joeri erin. Joeri begrijpt er niets van. Ze stoppen bij een groot natuurgebied, ergens ver weg van de stad waar Christoffel woont. Er staat een stevig hek en er zijn heel veel bomen. Maar eerst moet de dokter naar Joeri kijken. Daarvoor krijgt Joeri een spuitje, zodat hij in slaap valt. Zodra hij wakker wordt, is de neusring weg en ook de zware ketting. Zijn neus jeukt een beetje. Hé, zijn zere kies is ook weg. Het doet nu nog wel een beetje pijn, maar toch anders. Joeri gaat staan. De dokter heeft kennelijk ook iets aan zijn poten gedaan, ze doen lang zo'n pijn niet meer. Wel raar zo, zonder neusring en zonder ketting. Zou hij zomaar ergens naartoe kunnen lopen? Zonder dat hij geslagen wordt of op gloeiende platen moet dansen? Naar die bomen daarginds bijvoorbeeld? Voorzichtig probeert Joeri dat en ja hoor. Alles gaat goed. Niemand slaat hem, niemand doet hem pijn. Joeri neemt het zekere voor het onzekere. Heel behoedzaam onderzoekt hij zijn nieuwe omgeving. Er is ook een meertje op het terrein. Dat kent Joeri niet. Hij kan zomaar het water inlopen. Wat spettert dat zeg! Vooral als hij met zijn voorpoten op het water slaat. Dat is leuk!

Maar wat is dat? Joeri schrikt. Hij hoort een boel snuffelende en grommende geluiden uit het bos komen en het komt steeds dichterbij. Daar komen warempel zomaar drie beren aangewandeld. Eentje is ongeveer even groot als Joeri en ook bruin. De andere twee zijn ietsje kleiner, een zwarte en een lichtbruine. Ze komen naar hem toe om aan hem te snuffelen. En daarna gaan ze samen spelen in het meer. En 's avonds voordat ze gaan slapen, heeft iemand eten voor hen neergelegd. Joeri begrijpt er niets van. Opeens heeft hij een heerlijk leven, met vrienden, genoeg te eten en alle vrijheid die hij maar kan bedenken. Een leven waarvan hij in zijn stoutste dromen nog niet had durven dromen. En hij weet het nog niet, maar hij mag hier blijven. Zijn hele leven lang. Samen met zijn nieuwe vrienden. Fijn hè!

